

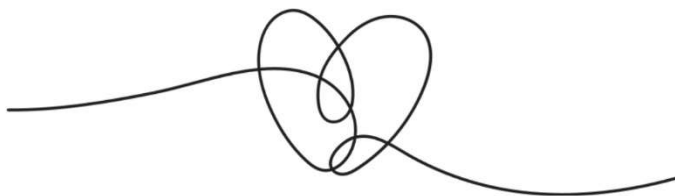
MEZI ŘÁDKY

NIKOLA
FRANCOVÁ

MEZI ŘÁDKY

NIKOLA FRANCOVÁ

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 77. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © **Nikola Francová**

Obálka © Paula Polanecká

Korektura a redakce: Eva Slavíková

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 01042025

ISBN:

978-80-53031-14-1 epub

978-80-53031-15-8 mobi

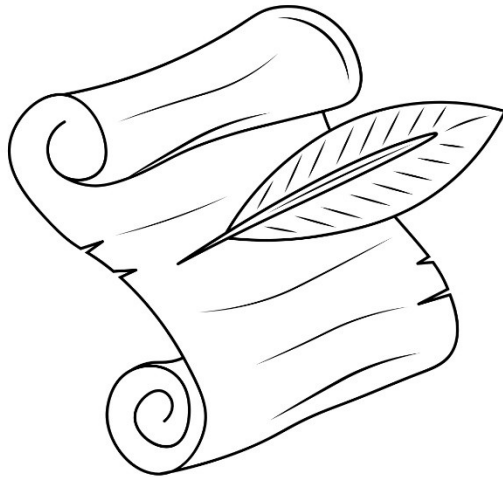
978-80-53031-16-5 PDF

ANOTACE:

Být milenkou není lehké – zvlášť když jde o přítele mé nejlepší kamarádky. Vím, že dělám chybu, ale nedokážu Dominica opustit.

Pak přijde Marc. S ním poznám skutečné štěstí a pouto, kterému nelze uniknout. Jenže cítím, že něco tají. Co přede mnou skrývá? A chci to vůbec vědět?

„Och, ano! Už budu!“ křičel vzrušením a sténal, zatímco já se snažila dosáhnout svého orgasmu, s čímž normálně nemám problém, ale jeho mobil byl jak rušička. To neustálé blikání a vibrace mě rozptylovaly a bránily mi užít si tento okamžik naplno. Už jsem to nevydržela a vzdala jakýkoliv pokus o soustředění.

„Seru na to,“ slezla jsem z něj našťavaně a oblékla si župan. Šla jsem na balkon, kde jsem s výdechem zaklonila hlavu. Koukala jsem na černočernou oblohu plnou hvězd. Ovládl mě vztek. Ne na něj nebo na jeho mobil, ale na mě. Zadržela jsem na chvíli dech, pak jsem vypustila vzduch do noci a koukala dolů pod sebe.

Bylo tam osm pater a já se cítila jako ta největší mrcha, která si zaslouží, aby se s ní ten balkon zřítíl.

„Ne, byl jsem ve sprše, neslyšel jsem tě,“ zaslechla jsem ho, jak lže.

Pořád ta samá ohraná písnička. Už tři měsíce v kuse. Kolikrát už jsem ho tohle slyšela říkat? Asi tolikrát jako sebe, že to s ním ukončím. Byli jsme v začarovaném kruhu plném lží, zklamání a falešných nadějí.

„Víš, že nemám rád, když sem chodíš.“ Obmotal mi kolem pasu silné paže a políbil mě lehce na krk.

„Jo, stejně jako já, když s ní mluvíš a jsi se mnou,“ otočila jsem se k němu.

„Jo, promiň,“ řekl jenom. V jeho zelenohnědých očích jsem увидěla lítost. Věděla jsem, do čeho jdu, ale netušila jsem, že to bude tak šíleně těžký. Být druhá a brát neustále ohledy na to, že se o nás nesmí dozvědět.

„Už mě to asi takhle nebaví,“ opřela jsem si hlavu o jeho hrudník a objala ho kolem pasu. Byla jsem na emocionálním dně. Cítila jsem, jak mě to všechno stravuje. Každá chvíle s ním byla radostí i bolestí zároveň. Dnešek měl být jen o nás, ale ne. Elen se musela rozhodnout, že jí taky chybí. Jenže ona měla Dominica víc než já. Skoro spolu bydleli a na mě zbýval jeden den za tři týdny. A ještě mi ho kazila.

„Mám se s ní rozejít?“ hladil mě ve vlasech. Byla jsem si jistá, že by to pro mě udělal, ale nemohla jsem to dopustit.

Proč? Protože Elen je moje nejlepší kamarádka. Ano, spala jsem s jejím přítelem, i když jsem nevěru sama nenáviděla, ale bylo to tak těžký. S Dominicem jsem si vždy rozuměla a v podstatě jsem ho potkala první. Jen mě nikdy nepřitahoval, až když jsme se více sblížili, uvědomila jsem si, jak je dokonalý. Měl tak uhrančivý pohled, smyslný hlas, dokonalé svalnaté tělo. Jenže já milovala hlavně jeho duši.

„Ne, ona by to nezvládla a já nechci, aby se trápila,“ zvedla jsem k němu své modré oči, zatímco on mi dal pramen dlouhých černých vlasů za ucho. Věděla jsem, co je mezi námi, ale pak se ozval jeho hlas.

„Miluju tě, Annie,“ pronesl tiše. Tato slova mě zasáhla – tolik jsem je chtěla slyšet, ale zároveň jsem věděla, že znějí prázdně, protože je šeptal i jí.

„Jo, ale ji taky,“ dodala jsem. Nikdy jsem nevěřila tomu, že by bylo možné milovat dva lidi najednou, ale sama jsem to teď zažívala.

Milovala jsem Elen a Dominica a Dominic miloval Elen i mě. Byli jsme v milostném trojúhelníku a netušili, jak z toho ven.

„Nevím, co ti na to říct.“ Jen mě objal.

„Nebudeme si kazit náš den,“ stoupla jsem si na špičky a políbila ho. Dominic mě chytil za boky a zvedl mě. Já mu omotala nohy kolem pasu. V polibcích jsme se vrátili tam, kde jsme přestali.

Tohle jsem byla já. Šestadvacetiletá holka, která chrápala s přítelem své nejlepší kamarádky.

Když mě ráno probudil budík, posunula jsem ho a spala dál. Jenže místo posunutí jsem ho vypnula. Takže když jsem se potom vzbudila sama od sebe, vyletěla jsem do sedu. Máma!

Dominic už byl pryč. Jen jsem mžourala kolem sebe, abych se zorientovala. Na posteli vedle mě byla růže a u ní lísteček se vzkazem.

Už ted' mi chybíš!

Usmála jsem se a podívala se na mobil.

„Sakra!“ vystřelila jsem z postele a začala se rychle oblékat. Bylo mi jasné, že na schůzku s mámou přijdu pozdě, ale i tak jsem se musela pokusit to zkrátit.

Co se týkalo mojí mámy, na dochvilnost byla háklivá a já asi zdědila více genů po otci. Taky chodil všude pozdě, stejně jako já.

Natáhla jsem na sebe tmavé džíny a bílou košili. Vlasy jsem si rychle učesala, vyčistila si zuby a smyla včerejší líčení. Narychlo jsem si orámovala oči linkou, řasy přejela řasenkou, ještě trochu tvářenky a mohla jsem vyrazit. Opustila jsem svůj malý byteček ve spěchu, nasedla do svého golfíku, kterému jsem říkala Nihan – podle jedné turecké telenovely, a jela pár bloků do místní restaurace, kde už jsem viděla netrpělivě posedávat mamku. Dívala se na hodinky a vyhlížela mě. Jakmile viděla, že parkuju, zdvihla na mě ukazováček.

Moje máma byla skvělá ženská. Opravdu ta nejsilnější, kterou jsem kdy znala. Mohla jsem jí říct úplně vše. Moc ráda jsem si s ní povídala. Smály jsme se spolu, ale i plakaly. Třeba jako když ji táta opustil kvůli jedné ze svých milenek. Ona tedy ráda říkala, že mohl mít kurev, kolik chtěl, ale jen ona byla jeho žena. Nevím, jestli se tím utěšovala, nebo to brala jako výhru.

Vystoupila jsem z vozu a šla za ní.

„Omlouvám se,“ sklonila jsem se k polibku a pocuchala jí krátké, červené vlasy. Obličejem plným pih se na mě zamračila, ale pak nahodila úsměv, když si mě prohlídla.

„Měla jsi v noci sex?“

„Mami!“ rozhlédla jsem se kolem sebe, jestli ji náhodou někdo neslyšel.

„Takže ano. Dominic, nebo někdo jiný?“ vyzvídala dál.

„Nikdo jiný,“ zdůraznila jsem slovo *nikdo*. Jediná ona mohla vědět o mém románku se zadaným mužem. Věřila jsem jí jako nikomu.

„Ach jo. Kolikrát ti mám říkat, že vždy budeš jen milenka. Nic víc.“

„Od tebe táta taky odešel,“ řekla jsem dřív, než jsem o tom mohla přemýšlet.

„Ano, a prokázal mi tím čest. Koukni se, jak se mám krásně,“ rozpřáhla ruce do prostoru. Ano, moje máma možná byla spokojená se svým životem, ale od té doby, co táta odešel, si nikoho jiného nenašla a rozhodně nebyla šťastná. Jenže to jsem jí připomínat nechtěla.

„Vidíš. Já se zas nechci vázat. Takhle mi to vyhovuje a pšt,“ upozornila jsem ji, když se k nám blížila Elen. Její sebevědomá aura zářila už na dálku. Dlouhé, husté blond vlasy měla rozpuštěné a svou výškou převyšovala některé muže ve svém okolí. Nesla se jak královna, kterou vlastně i byla.

„Dobré ráno, dámy,“ usmála se na nás, zatímco obcházela zahrádku, aby se k nám posadila. Nejdřív políbila mou mámu na uvítanou a poté mě.

Jo, kdybys tak věděla, co jsem touhle pusou před několika hodinami dělala tvému příteli.

Už mi nedělalo problém se jí dívat do očí potom, co jsem strávila noc s jejím chlapem. Ze začátku mi z toho bylo opravdu špatně, ale pak jsem si uvědomila, že tomu stejně nezabráním, a i když jsem to s Dominicem chtěla ukončit, nešlo to. Chemie mezi námi byla až moc silná.

„Obě jste stejné. Ani jedna nikdy nemůžete přijít včas,“ vynadala nám máma.

„Omlouvám se, Lindo, ale Dominic se vrátil trochu dřív, tak jsem ho musela patřičně přivítat,“ pozvedla dvakrát obočí a já se zakuckala vlastní slinou. Opravdu se vypařil ode mě dřív, aby mohl ještě dopřát své přítelkyni ranní sex?

„Objednáme si?“ sáhla jsem po jídelním lístku a raději změnila téma. Tohle jsem opravdu poslouchat nechtěla.

„To je dobrý nápad. Už šlím hlady. A jak jsi připravená na zítřek?“ zeptala se na nejhorší věc, do které mě kdy mohla dostat.

Elen byla taková dobrá duše. Pomáhala útulkům, krmila bezdomovce, vypomáhala v domově důchodců a nedávno nás přihlásila na nějaký tábor pro lidi s Downovým syndromem. Nechápu, jak ji mohlo napadnout, že bych já mohla chtít něco podobného

absolvovat. A aby toho nebylo málo, jede s námi i Dominic. To prostě nebudu moct zvládnout.

„Jo, jsem nadšená,“ řekla jsem s jistou dávkou sarkasmu. „Já vím, že ty jsi anděl a kdybys mohla, rozprodala bys svoje orgány, ale já se toho bojím.“

„Nemusíš, ty lidi jsou neskutečný. Jedna je tam dokonce herečka, jiný úžasný spisovatel, je s nimi legrace, jen prostě potřebují dohled. Ale uvidíš, že až je poznáš, budeš nadšená. Jde o čtrnáct dní. To zvládneš. Hlavně si vem od všeho něco, koukala jsem na počasí a má být opravdu všelijak.“

„Dobře. Budu ti věřit. Mám vybráno. Kde je ta servírka?“ rozhlížela jsem se kolem sebe. Když konečně přišla obsluha, objednala jsem si pořádný nášup, abych zajedla nervozitu, a představovala jsem si, jak jednu noc bude Dominic u mě a druhou u Elen. Neubránila jsem se úsměvu, i když moc dobře vím, že to vtipné není a ani nikdy nebude.

2.

„A teď mi řekni pravdu, kámoško moje,“ objala jsem Elen kolem krku, když jsme kráčely k autobusu. U něj postával Dominic a já dělala, že mě nezajímá. „Bude tam i alkohol?“

„Annie!“ vykulila na mě oči. „Jak sis mohla myslet, že bych nám nevzala žádnou zásobu?“ pohoršeně kroutila hlavou a obě jsme se zasmály.

„Říkám, že si tě ani nezasloužím,“ dala jsem jí mlaskavou pusku na tvář a pozdravila s nezájmem Dominica. Podala jsem mu svůj kufr, aby mi ho uklidil, a nastoupila do autobusu. Okamžitě všichni ztichli a podívali se na mě. Cítila jsem se trapně, takže jsem všem jen mlčky zamávala.

„Páni, ta je ale krásná,“ zaslechla jsem jednu dívku. Dívala se na mě a doslova mě hltala pohledem. Jen jsem se na ni usmála, prošla uličkou až dozadu a sedla si. Jejich hlavy snad byly naprogramovaný, aby kopírovaly každý můj pohyb. Jakmile jsem se naklonila doprava, oni šli se mnou.

Poté nastoupili i Elen s Dominicem a všechnu pozornost strhli na sebe. Nedivila jsem se. Elen bylo vždy všude plno. Sršela energií a životem. Hned jí začali všichni mávat a vítat se s ní. Až na jednoho chlapce. Nebo možná muže? Těžko říct. Byl menší postavy, s černými vlasy a světlýma očima. Vypadal mile, přátelsky, a něco na něm mě nutilo k úsměvu.

„Jsem Justin,“ řekl.

„Annie, těší mě,“ potřásli jsme si rukama a on vytáhl mobil.

„Chceš ukázat fakt skvělou hru?“ Sice se zeptal, ale ihned najel na ikonku. Já se k němu naklonila.

„Já tomu moc nerozumím,“ přiznala jsem.

„Vysvětlím. Zdá se to jednoduchý, ale popravdě není. Máš tu určitý počet písmen a musíš podle kolonek hledat správná slova.“

„To bude blbost,“ pousmála jsem se.

„Ne, tohle je totální závislost.“ Půjčil mi mobil, abych si to zkusila. A měl pravdu. Po deseti minutách mě hra doslova ovládla a já si ji stahovala do svého mobilu. Během toho mi několikrát pípla zpráva od Dominica, kterého jsem měla uloženého jako *Táta*, kdyby náhodou.

Táta: *Mám žárlit?*

Jen jsem si to přečetla v liště, totálně zaujatá hrou.

Táta: *Kotě, já vím, že si to čteš.*

Dál jsem ho ignorovala.

Táta: *Večer přijdu k tobě, nech otevřeno.*

Podívala jsem se na něj a vyděšeně jsem kroutila hlavou ze strany na stranu. Seděl do uličky a Elen na něm měla položené nohy. Masíroval jí je, přičemž mi přikývl, že ano.

Sakra, tohle byl průšvih. Museli jsme toho nechat, alespoň po dobu, co budeme všichni spolu. Nechtěla jsem, aby Elen trpěla. Kdyby se o nás dozvěděla, zabilo by ji to.

Cesta díky Justinovi utíkala strašně rychle. Byl velmi chytrý. Slova, která jsem já nemoha najít, on objevil okamžitě. Nechápala jsem, jak to dělá. Zjistila jsem, že píše knihy, a to celkem úspěšně. Jednu, která mě zaujala nejvíc, jsem si hned koupila jako e-knihu. Slíbila jsem mu, že jakmile se do ní pustím, dám mu vědět. Já jsem nebyla moc velký čtenář, ale když už mě něco zaujalo, musela jsem to mít. Knížky od Colleen Hoover jsem doslova žrala. Miluju ten pocit, jak jsem po dočtení emočně rozbitá.

Ubytovali nás s Elen ve stejné chatce, takže Dominic měl smůlu. Musím říct, že se mi strašně ulevilo. Nemusela jsem se bát, že by mě večer opravdu navštívil. Ano, několikrát jsme si dali rychlovku, třeba na nějakým mejdanu, když byla Elen zaneprázdněná. Prostě jsme využili každé volné chvíle. Ze začátku jsme byli nadrženi jak králíci.

„Uf, ta cesta mi úplně zkrivila záda.“ Elen udělala pár jogínských cviků, které jsem absolutně nepochopila, ale slyšela jsem, jak jí křuply kosti.

„Udělat tohle já, už bych se nepostavila.“

„Ale to jsou kecy. Jóga je náhodou dost praktická. Třeba v posteli. Ani nechtěj vědět, jak toho s Dominicem využíváme!“ zahihňala se a já se zarazila.

„Nevím, jestli to chci vědět,“ naoko jsem se zasmála, ale opravdu jsem to nechtěla vědět.

„Neboj, já ti nebudu vyprávět podrobnosti,“ vyndala víno a vývrtkou ho otevřela. Nalila nám sklenku a pustila hudbu na plné koule. Začala poskakovat do rytmu, zvedala ruku a házela vlasy ze strany na stranu. Ukázala na mě, ať jdu k ní. Zasmála jsem se a tanečním krokem šla za ní. Převzala jsem od ní skleničku a společně jsme dováděly jak pubertáčky. Fakt dobře jsme se bavily, když nás vyrušil smích. Mezi futry stál Dominic a díval se na nás se zájmem.

Na obě stejně.

„Nerad vás ruším, dámy, ale nemám tu tašku?“

Obě jsme se zarazily a zjistily, že opravdu; jedna cestovní taška nebyla naše. Elen mu ji podala, ale upadla jí a nemalé množství se z ní vysypalo. K mým nohám se dokutálela malá červená sametová krabička. Všichni jsme se na ni podívali a já neodolala. Zvedla jsem ji a prohlížela si tu věc. Srdce se mi bolestivě rozbušilo a do očí se mi nahrnuly slzy. Asi jsem tušila, co v ní je, a určitě jsem si byla jistá, že ta věc nepatří mně. I přesto jsem krabičku otevřela. Chytila jsem se za ústa a hlasitě vzlykla. Možná jsem to měla tušit. Chodil s Elen už tři roky. Se mnou jen píchal. Byla jsem nahraditelná.

Elen jsem přála štěstí, ale co já? Měla jsem jí připravovat svatbu s mužem, kterého miluju? Měla jsem jí

jít za družičku? Anebo se s ní radovat? Rozbrečela jsem se ještě víc, aniž bych si vůbec uvědomila, jak absurdní to bylo.

„Dominicu,“ vydechla Elen a přistoupila ke mně, vzala si do ruky krabičku a s jekotem se dívala na prsten. „Pane Bože! Pane Bože! Ano, vezmu si tě!“ rozeběhla se k němu a skočila na něj. Ne, nemohla jsem tam jen tak stát a dívat se na ně. Prošla jsem kolem nich, zadržela jsem v sobě vzlyky a utíkala, co mi nohy stačily. Nešlo to, nemohla jsem zvládnout takový tlak. Bylo toho na mě opravdu moc. Bolelo to, jako by mi někdo vrazil dýky do srdce a bodal a bodal stále dokola. Já každým bodnutím umírala. Zas a znova.

„Annie, co se stalo?“ křičel na mě Justin, když jsem kolem něj proběhla s obličejem totálně smáčeným slzami. „Annie, prosím, zastav!“ křičel a já opravdu zastavila. Nevěděla jsem, kam jít a co dělat. „Co se stalo?“ svraštil obočí, když si mě prohlédl.

„Mu-mu-sím pryč. Pomůžeš mi?“ trhaně jsem se nadechla.

„Pojď,“ natáhl ke mně ruku a já ji přijala. Táhl mě mezi chatkami, které byly oplocené, každá z nich měla zahradu, lavičky i stoly, jako by to byly malé domy.

„Justine, kam mě to vedeš?“ ptala jsem se s obavami. Pláč lehce utichl, ale bolest ve mně narůstala.

„Nevím, kam chceš, ale tohle by ti mohlo pomoci,“ vyndal z kapsy klíčky a ukázal na červeného multivana. „Do osmi musí být zpátky, to se vrací hlavní vedoucí a na

tohle auto je velmi háklivé. Prosim, vrat' ho v pořádku,“ usmál se.

„Děkuju,“ objala jsem ho a vzala si od něj klíčky. Než jsem se nadála, odjížděla jsem pryč.

Chtěla jsem domů, ale přes slzy jsem nevnímala cestu, přejela jsem odbočku a začala nadávat. „Do prdele, kurva!“ praštila jsem do volantů. Hodila jsem blinkr, koukla do zrcátka a stočila volant doleva, ale idiot za mnou se rozhodl mě předjet i přesto, že jsem mu dala jasně najevo, že odbočuju. Napálil do mě a já začala hystericky řvát. Jen jsem křičela a házela sebou jako pominutá. Možná proto se raději mladík v brýlích rozhodl ujet.

Zhluboka jsem vydechovala a opřela jsem se o sedadlo. Můj dech byl tak hlasitý, že mě to děsilo. Stála jsem tam na křižovatce a snažila se utřídit si myšlenky, emoce a utišíť hlas v mé hlavě, dokud jsem opět nenastartovala a neodjela pryč.

Jezdila jsem v kruhu. Přisahám, že tenhle keř už jsem jednou minula. Nejhorší na tom bylo, že se mi podivně houpala kapota. Ten idiot musel moje auto porouchat. Sakra, Justin bude mít kvůli mně problémy.

Odbočila jsem a jela do strašně velkého kopce, až jsem zastavila u garáží. Nikde nic, jen štěrková pláň a několik garáží vedle sebe. Vystoupila jsem a šla se podívat na škody. No, kapota byla pootevřená a plechy lehce promáčknuté. Když jsem se přiblížila víc, zjistila jsem, že pod autem něco teče. Stála jsem tam a zamračeně sledovala olejovou skvrnu, která se pomalu rozšiřovala pod vozem.

Co teď? Mobilní signál tu byl mizerný, takže na pomoc jsem mohla zapomenout. Rozhlédla jsem se kolem – nic jen samé opuštěné garáže a pár keřů. Nikde nikdo, krom jedné, té poslední. Ozývaly se z ní nějaké zvuky a hudba. Vydala jsem se k ní. Nejdřív jsem si nebyla jistá, co očekávat, ale nakonec jsem se rozhodla zaklepat na plechová vrata. Zachvěla se pod mým dotykem.

„Haló? Je tu někdo?“ zkusila jsem hlasitě.

Odpovědí mi byl muž, který se objevil ve dveřích garáže. V rukou měl mastnou utěrku, jeho montérky byly pokryté špínou a tmavé vlasy měl rozčuchané, jako by tu trávil víc času než doma.

„Co potřebujete?“ zeptal se a koukal na mě zvědavě, ne podrážděně.

„Já... mám problém s autem,“ začala jsem nervózně. Ukázala jsem na svůj vůz. „Pod ním něco teče. Myslela jsem, že dojedu, ale očividně jsem se mýlila. Nejde ani zavřít kapota,“ usmála jsem se, i když to k smíchu nebylo.

Přimhouřil oči a zkoumavě se podíval na mé auto. „Ukažte, kouknu se na to.“

Společně jsme se vrátili k autu, a zatímco on si dřep, začal pečlivě zkoumat tekutinu, pak se zvedl a otevřel kapotu. Nevěděla jsem, jestli mám nějak pomoci, nebo jen stát stranou, tak jsem se nakonec opřela o bok auta a zkrřížila ruce na prsou.

„Máte štěstí,“ řekl po chvíli a zvedl ke mně pohled. „Je to jen olejová trubka. Praskla, ale není to nic, co by se nedalo provizorně spravit. Máte náradí?“

„Ehm... asi jen hever a rezervu,“ přiznala jsem s malým úsměvem. „Vůz není můj a majitel neví, že ho mám.“ Uvědomila jsem si, že to vyznělo, jako bych auto odcizila. „Bože,“ schovala jsem si obličej do dlaní a zakňučela jsem. „Ale neukradla jsem ho, přísahám.“

Pobaveně se zasmál.

„To nevádí. Mám tu všechno, co potřebuju. Ale bude to chtít trochu improvizace.“

Šel do garáže a vrátil se s izolační páskou a náradím, které by se mi hodilo snad jen v nějakém hororovém filmu. Fascinovaně jsem ho sledovala, jak se noří pod kapotu a jak si je jistý každým pohybem.

„Jak dlouho to vydrží?“ zeptala jsem se, když po chvíli vstal a spokojeně si oprášil ruce.

„Do servisu dojedete. Možná i kousek dál, když budete opatrná a pohlídáte hladinu oleje,“ odpověděl s úsměvem.

„Díky,“ řekla jsem vděčně. „Vážně jste mi zachránil den.“

„To nic,“ pokrčil rameny a dal si bundu přes rameno. „Dělám to pořád. Jsem mechanik.“

Usmála jsem se.

„Samozřejmě. Kdo jiný by byl náhodou na místě, kde není signál, a měl po ruce všechno, co potřebuju?“

Muž se usmál ještě víc, pak si přitáhl bundu.

„Řekněme, že máte štěstí. Nebo smůlu, záleží na tom, jak se na to díváte. Ale teď byste měla mít auto v pořádku. Já si jdu dát kafe. Mějte se.“

Než jsem stihla odpovědět, zmizel zpátky do garáže. Zůstala jsem tam stát, ještě chvíli zírala na auto a lehce si oddechla. Věděla jsem, že tohle ale stačit nebude. Že musím dát vůz do pořádku, aby majitelka nic nepoznala. Šla jsem zase za ním, ale tentokrát jsem vstoupila bez zaklepání.

„Omlouvám se, že vás zase otravuju, ale asi bych od vás ještě něco potřebovala.“ Bylo mi fakt trapně. On mi podal prst a já chtěla sežrat celou jeho ruku.

„Copak?“ na tváři mu hrál lehký pobavený úsměv. Musela jsem uznat, že se opravdu směje moc krásně. „Chcete kávu?“

„Ne, to není ono, ale asi bych si dala.“ Byla to pravda. Káva totiž provoněla celou místnost. Krom harampádí, různých nástrojů a nářadí tam měl jeden starý opotřebovaný stůl, dvě židle, ze stropu visela zavěšená žárovka jen na kabelu a ozařovala garáž žlutým světlem.

Podal mi kávu a pobídl mě, abych se posadila.

„Tak o co jde?“ zeptal se. S prosbou jsem se na něj podívala.

„Víte, to auto, půjčil mi ho kamarád bez majitelova vědomí a když ho vrátí takhle, bude z toho mít problém, což nechci. Nemohl byste to spravit celkově? Zaplatím vám dvojnásobek,“ snažila jsem se ho zlákat financemi.

„Jako klidně, nebude to na dlouho. Problém je v tom, že nevím, jestli tu mám náhradní díly,“ zamračil se a pak začal něco hledat. Vzhledem k tomu, že tu máme únik z chladiče nebo hadice, bude potřeba vyměnit nějaké drobné součástky. Možná nějakou hadici nebo těsnění, případně samotný chladič, pokud je poškozený. Jestli máte nějaký čas, můžu vám to opravit hned. Některé díly mohu mít skladem, ale když bych je musel objednat, trvalo by to pár hodin, než je přivezu. Takže to závisí na tom, jak pospícháte a co všechno přesně bude potřeba vyměnit. Ale rozhodně bych se do toho pustil co nejdříve.“

„Aj,“ stáhla jsem rty do úzké linky. „Tolik času už dneska nemám.“

„Hm, a já tu nemám díly,“ zjistil, když se díval do počítače. „Tak to uděláme takhle. Objednám je, ráno pro ně zajedu a vy se tu zítra stavte. Chápu, že ten vůz budete mít jen na určitou dobu?“

Odhadl to s naprostou přesností.

„Ano.“

„Dobře, tak to uděláme, jak jsem řekl,“ posadil se na druhou židli a usmál se.

„Co?“ nechápavě jsem na něj zírала. Byl vysoký a hubený, měl šlachovité ruce a v očích něco, co jsem snad nikdy neviděla.

„Copak jste dělala?“ zajímal se. Začala jsem vyprávět, jak do mě ten mladík naboural a ujel.

„Jo, život nám někdy přivede do cesty věci, které ani nechceme, ale jisté je jedno. Nic se neděje jen tak. Já jsem Marc,“ natáhl ke mně ruku.

„Annie. Ani nevíte, jak jsem vám vděčná,“ oddechla jsem si.

„Já vím, že tykáni má nabídnou žena, ale můžeme?“

„Jo, jasně,“ ihned jsem jeho nabídku přijala. „Budu potřebovat techničák, abych ti ty díly objednal,“ řekl a mně došlo, že ani nevím, jestli v autě nějaký je. Stoupla jsem si a šla se podívat. Zaslechla jsem jen jeho smích. Po chvílce jsem se vracela a předala mu to, co jsem našla.

„Super. Tak to objednám a zítra se tu –“ zarazil se, protože zvenčí byl slyšet smích. Pak do garáže vtrhla

krásná hnědovláska s dalším mužem. Oba byli vysocí, hubení a jeden druhému strašně podobní. Stejně rysy v obličejí, stejná piha nad rtem, zelené oči, a dokonce se i stejně smáli.

„Jé, bráško, netušila jsem, že tu máš společnost,“ usmála se dívka a dala mu pusku na tvář.

„Jen klientka,“ řekl a mě to možná asi mrzelo, i když jsem jí vlastně byla.

„Jsem Monica a tohle je moje dvojče – Red,“ představila je a objala mě. Na můj vkus moc kontaktu, ale budiž.

„Já jsem Annie. A měla bych už jít. Takže teď mi to vydrží, zítra kolem šesté tady, ano?“ ujišťovala jsem se, že náš plán platí.

„Přesně tak, doprovodím tě,“ nabídl mi. „Omlouvám se za sestru, je lehce střelená.“

„V pořádku, je naopak velmi sympatická. Opravdu ti za vše děkuji. Nevím, co bych si bez tebe počala. Jak jen se ti můžu odvděčit?“ chtěla jsem se mu nějak revanšovat. Za svou práci dostane zapláceno, ale taky to nemusel dělat a mohl mě poslat do háje.

„Jdi s ním na večeři!“ křičel na nás Red. Cítila jsem, jak mi zrudly tváře. Ani Marcovi to nebylo příjemné. Přinejmenším se styděl.

„To je v pohodě. Hlavně jed' opatrně,“ otevřel mi dveře a já nastoupila. Naposledy jsem mu zamávala a odjela jsem zpátky do tábora.

